

Hồi 69

Nguy Cơ Rình Rập

Mai Quân Bích hiểu rằng vừa rồi nếu mình không được Ôn Như Phong kịp thời kéo đi thì đã mắc vào vòng khói độc đó, hậu quả sẽ rất khó lường.

Ôn Như Phong lắc đầu nói:

- Mai huynh! Đã tới nơi rừng thiên nước độc này, mỗi bước đều phải hết sức cẩn thận mới được!

Mai Quân Bích chỉ đám khói hỏi:

- Ôn huynh, đó là độc khí gì vậy?

Ôn Như Phong đáp:

- Chất phát nổ tạo ra khói đó gọi là Ôn Hoàng Đạn, độc môn ám khí của phó giáo chủ Thiên Lý Giáo Ôn Hoàng Đạo Nhân Sử Trường Phong. Chỉ cần xông phải một chút khói đó là trúng chất ôn dịch bị ngất đi bất tỉnh ngay. Ngoài giải được độc môn của Sử Trường Phong, trong thiên hạ chỉ có Hùng Hoàng Châu mới giải được mà thôi.

Nói đến đó y chợt nhớ lại trước đây có lần Động Đình Tam Nghĩa có tặng cho mình một viên Hùng Hoàng Châu, nhưng sau mới phát hiện ra đó là thứ giả, trong lòng tiếc rẻ nghĩ thầm:

- Nếu không, trong thiên hạ mình là khắc tinh duy nhất của Ôn Hoàng Đạo Nhân Sử Trường Phong rồi!

Đột nhiên y tự hỏi làm sao Sử Trường Phong lại xuất hiện ở đây vào lúc này được chứ?

Nghĩ thế, không khỏi ngạc nhiên lắm lắm:

- Chẳng lẽ Thiên Lý Giáo đã liên kết với Cửu U Môn?

Mai Quân Bích nghe nói Ôn Hoàng Đạn của Ôn Hoàng Đạo Nhân chỉ Hùng Hoàng Châu mới giải được, chợt nhớ ra Xuyên Thiên Phi Phử có loại giải được này.

Chàng cũng tiếc rẻ không kém Ôn Như Phong, thầm nghĩ:

- Nếu có lão ta ở đây thì trong rừng này dù có gặp nguy nan gì cũng không đáng sợ! Tiếc rằng mình không mời lão cùng đi...

Nghĩ vậy, chàng không để ý đến câu cuối cùng của Ôn Như Phong.

Chợt lúc ấy từ sâu trong rừng có giọng nói:

- Người đoán không sai!

Có lẽ người đó khẳng định lời suy đoán của Ôn Như Phong là Thiên Lý Giáo liên kết với Cửu U Môn.

Mai Quân Bích nghe tiếng lập tức đâm bổ về phía phát ra giọng nói.

Văn Hương Giáo Chủ Ôn Như Phong cũng lao theo.

Nào ngờ Mai Quân Bích lao đi được mấy trượng thì thấy mặt tối đen như bị ai bung lấy mắt.

Chàng đành phải dừng lại vận hết mục lực nhìn, chỉ thấy lơ mờ xung quanh đều là những thân cây to lớn mấy người ôm đứng sát liền nhau vươn cành lá xù xì như tay quỷ chắn hết lối đi...

Nghe tiếng động phía sau lưng, chàng quay lại nói:

- Ôn huynh! Chúng ta cứ xông vào sâu trong rừng xem! Tiểu đệ không tin rằng chỉ với khu rừng cỏn con này mà để cho bọn chuột Cửu U Môn lợi dụng để giở trò huyễn hoặc!

Chàng vừa nói xong thì phía trước có tiếng cười âm trầm vọng tới!

Mai Quân Bích đưa tay ra hiệu cho Ôn Như Phong rồi đề một hơi chân khí, vận Ban Nhược Thần Công bảo vệ toàn thân rồi nhún mình đáp nhẹ lên một cành cây rồi đâm bổ về phía vừa phát ra tiếng cười.

Tuy đã quen mắt có thể nhìn thấy bóng tối, thân pháp lại rất nhanh nhưng khi Mai Quân Bích bổ đến thì không thấy bóng người nào!

Đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy cách mình mấy thước đều là cây cối um tùm dày đặc, cho dù có địch nhân nấp sau đó thì làm sao phát hiện được?

Cho dù chàng có thần quan như điện cũng không đủ sức xuyên qua được thân cây và cành lá um tùm như thế!

Ngay Ôn Như Phong có thiệp mời của Cửu U Môn trong tay nên có phần yên tâm hơn nhưng trong lòng cũng rất kinh hãi, mắt nhìn bốn phương tai nghe tám hướng, thận trọng bám sát sau lưng Mai Quân Bích, vận sẵn công lực đề phòng bất trắc.

Hai người không nói tiếng nào, cứ len lỏi trong rừng vừa căng mắt tìm kiếm vừa tiếp tục tiến sâu vào.

Đoán rằng đi đã xa nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì từ phía đối phương, Mai Quân Bích bỗng cười to một tràng nói:

- Ôn huynh! Thì ra Hắc Sâm Lâm cũng chẳng có gì ghê gớm!

Chàng nói câu đó cốt để khiêu khích đối phương mà thôi.

Quả nhiên từ ba bốn trượng có tiếng trả lời:

- Tên họ Mai! Chớ cuồng ngạo!

Âm thanh mới nghe thì gần, nhưng đến cuối câu thì đã cách xa tới mười mấy trượng!

Ôn Như Phong kinh dị thốt lên:

- Người đó thân pháp thật nhanh!

Ngay Mai Quân Bích cũng phải kinh tâm.

Chỉ trong vòng năm sáu tiếng mà đi xa bốn năm trượng, tốc độ đó có thể gọi là xuất thần nhập hóa rồi!

Nhưng Mai Quân Bích đâu dễ chịu thua?

Chàng quát to một tiếng phi thân lao tới...

Ôn Như Phong cũng lập tức lao theo.

Nhưng khi hai người vừa bố đến thì lại nghe có tiếng cười nhạt phát ra từ sau lưng.

Cả hai kinh hãi quay lại.

Mai Quân Bích vô cùng kinh ngạc, không sao tin được đối phương có khinh công ảo diệu đến thế!

Đột nhiên trong đầu chàng lóe lên một ý:

- Không chừng người nói trước đây và tên vừa phát ra tiếng cười không phải là một, vì không ai có thân pháp nhanh như vậy được!

Ôn Như Phong bị hãm vào hiểm cảnh, đương nhiên cũng dốc hết thần trí để đối phó với địch nhân.

Hắn cũng hoài nghi như Mai Quân Bích liền dùng thủ pháp Truyền Âm Nhập Mật nói với chàng:

- Mai huynh! Có lẽ xung quanh chúng ta không phải chỉ có một tên đầu! Chúng cố ý dẫn chúng ta đi sau vào, chỉ sợ có âm mưu.

Mai Quân Bích vốn đã nghĩ đến điều đó, cũng dùng Truyền Âm Nhập Mật trả lời:

- Ôn huynh suy đoán không sai. Nhưng chúng ta không quen địa hình, cứ làm như bị lừa để chúng dẫn đi, sau đó sẽ tìm cách tương kế tựu kế!

Ôn Như Phong là người thận trọng nên không đồng tình với cách làm mạo hiểm của Mai Quân Bích.

Nhưng y còn chưa kịp trả lời thì chàng đã tiếp tục lao tới trước mấy trượng rồi, đành phải bám theo.

Lại nghe giọng nói vang lên phía trước:

- Ta đã bảo liệt danh vào sổ tử, hồn nhập quỷ môn quan. Các người sẽ chẳng bao giờ ra khỏi khu rừng này đâu!

Lần này thì nghe xa tới tám chín trượng.

Mai Quân Bích không cố ý bắt kịp đối phương nữa, bụng cười thầm, làm ra vẻ mắc lừa Hừ một tiếng quát:

- Ta không tin yêu nghiệt ngươi thoát khỏi tay ta!

Rồi phi thân lao tới.

Nhưng lần này lại phát sinh biến cố.

Khi Mai Quân Bích vừa đáp chân xuống đất chưa kịp đứng vững thì chợt thấy một tia chớp trắng đâm tới ngực mình.

Rõ ràng đó là một mũi kiếm.

Trời tối, Mai Quân Bích đang đà lao tới, tay không có binh khí, chân chưa kịp đứng trầm ổn, kiếm thế của người kia lại vô cùng phàm tốc, khó mà tránh khỏi bị thương dưới kiếm.

Nhưng là người ứng xử cực nhanh, hơn nữa mấy tháng qua đã đúc kết được nhiều kinh nghiệm đối địch, võ công lại cao cường nên cho dù tình huống thế nào Mai Quân Bích cũng không dễ chịu thiệt thòi.

Chàng nhếch môi cười nhạt, rồi chẳng thấy xuất kiếm thế nào, chỉ thấy một ánh chớp lóe lên...

- Choang!

Hai binh khí tiếp nhau phát ra một quang lửa chói lòa và tiếng nổ vang rền như sấm khiến mặt đất rung lên, rừng cây âm âm chuyển động, cành gãy lá rơi ào ào như đang gặp bão.

Sau cú tiếp chiêu, người kia thốt lên một tiếng kinh hãi lùi lại mấy bước.

Nhờ quang lửa phát ra, Mai Quân Bích thấy rõ kẻ vừa xuất thủ tập kích mình, ngạc nhiên kêu lên:

- Thì ra là người?

Cùng lúc ấy thì Văn Hương Giáo Chủ Ôn Như Phong cũng gặp phải kinh địch.

Trong rừng vừa tối vừa dày, khi Ôn Như Phong vừa trông thấy ánh chớp lóe lên phía trước đang định tiến lên thì một thứ binh khí giống như thiết trảo đã giáng xuống đầu.

Văn Hương Giáo Chủ Ôn Như Phong lưng danh giang hồ mấy chục năm trước, có nhiều kinh nghiệm đối địch.

Vừa nghe tiếng kinh phong, y nhận ra ngay được phương hướng liền tránh sang phải đồng thời rút kiếm ra, thi triển một chiêu Phong Khởi Vân Tiêu đánh trả lại.

Người kia kêu lên:

- Tuyệt chiêu!

Dứt lời Thiết Trảo biến chiêu chớp ngay tới cổ tay phải cầm kiếm của Văn Hương Giáo Chủ Ôn Như Phong.

Lập tức hai người tạo thành một cuộc kịch đấu.

Người kia tỏ ra chẳng phải tầm thường.

Phút chốc đã qua bảy tám chiêu, Ôn Như Phong vốn có ý coi thường địch nhân, nay mới biết là đối bên thế bình lực địch.

Trong thâm tâm, Ôn Như Phong đi chuyển này là theo lời mời của Cửu U Giáo Chủ, vốn đã có sẵn ý đồ nham hiểm của mình.

Tuy đồng hành với Mai Quân Bích, nhưng trong lòng y đã có mưu tính nên nhiều khi đâm ra mâu thuẫn.

Trước hết tên giáo chủ kỳ vọng vào thành công của Cửu U Môn tại Mạnh Lan Thắng Hội, tiêu diệt hết thiên hạ võ lâm để sau đó trên giang hồ chỉ còn lại Cửu U Môn và Văn Hương Giáo của mình.

Mặt khác y còn nuôi ý đồ phải tìm cách lợi dụng và mua chuộc cho bằng được Mai Quân Bích mới làm Văn Hương Giáo đủ sức đối địch với Cửu U Môn, giành quyền bá chủ võ lâm.

Muốn vậy phải bảo vệ tính mạng của chàng.

Nhưng từ khi vào tới Hắc Sâm Lâm, thấy nguy cơ rình rập mỗi bước chân, y hoài nghi rằng Cửu U Giáo Chủ coi mình cũng là một thứ mối khác trong giang hồ.

Nghĩ thế, y càng đánh càng lo.

Một mặt tăng cường phòng thủ để bảo vệ tính mạng khỏi bị đối phương sát hại, mặt khác sợ lỡ ra xuất thủ quá tay làm đối thủ bị thương làm ảnh hưởng đến hòa khí của hai nhà...

Nhưng càng băn khoăn đến chuyện đó, Ôn Như Phong càng bị đối phương dồn vào thế hạ phong.

Sau mười chiêu, Văn Hương Giáo Chủ Ôn Như Phong bị bức lùi lại, công ít thủ nhiều.

Như trong lúc đó, y cũng dần nhận ra chiêu thức đối phương, trong lòng ngạc nhiên tự hỏi:

- Đúng là Nhập Vân Long Cát Cẩn rồi... Chỉ có hấn mới dùng cây Kim Long Trảo này... Nhưng làm sao Cát Cẩn lại trở thành thuộc hạ của Cửu U Môn được chứ?

Vốn là người trầm tĩnh, Ôn Như Phong không gọi đích danh địch thủ mà biến chiêu đối thủ, thi triển tuyệt học lung danh giang hồ Thất Tuyệt Kiếm Pháp.

Lập tức kiếm ảnh tung hoành, kiếm khí nổi lên như đông bão đẩy lùi Thiết Trảo của đối phương.

Chỉ sau vài chiêu thi triển tuyệt học, Văn Hương Giáo Chủ Ôn Như Phong đã dễ dàng giành lại thế thượng phong.

Đột nhiên từ trên một cành cây rậm phát ra mấy tia bạch quang nhắm cả hai đối thủ bay xuống.

Ôn Như Phong lập tức đình chỉ tấn công thu kiếm đối phó với ám khí.

Nhập Vân Long Cát Cẩn cũng múa Kim Long Trảo đánh rơi ám khí bắn tới mình, vừa quát lên:

- Lũ chuột nào không chịu hiện thân mà lên lút dùng ám khí đột kích, có đáng gọi là anh hùng hào kiệt không?

Ôn Như Phong cười nhạt nói:

- Biết đâu hẳn là đồng đảng của ngươi?

Liền đó từ trên một cây rậm cách chừng bốn năm trượng có giọng nói thâm trầm vọng xuống:

- Cát Cẩn! Nhi tử và con dâu của ngươi đều quy phục Cửu U Môn cả rồi, sao ngươi vẫn còn u mê không tỉnh ngộ...

Nhập Vân Long Cát Cẩn nghe nói đến nhi tử và con dâu liền nổi giận xông tới chỗ vừa phát ra giọng nói.

Văn Hương Giáo Chủ Ôn Như Phong nhếch môi cười hiểm độc rồi cũng tung mình nhảy sang bên trái.

oOo

Lại nói sau khi hai thanh bảo kiếm tiếp nhau bùng lên một quầng lửa, Mai Quân Bích rất ngạc nhiên khi nhận ra người vừa tập kích mình là Tùng Linh Đạo Trưởng, chương môn nhân phái Thanh Thành mới lên tiếng hỏi.

Lão đạo sĩ bị chấn lùi, sau lúc kinh hãi liền trấn tĩnh lại cười hắc hắc nói:

- Ta tưởng rằng kẻ đột kích là ai, hóa ra tên họ Mai ngươi!

Mai Quân Bích tức giận quát lên:

- Vừa rồi chính ngươi mới là kẻ đột kích...

Chợt vang lên tiếng quát:

- Tiểu tử! Xem kiếm!

Lời chưa dứt, lại một nhân ảnh khác lao ra từ sau một gốc cây, vung kiếm đâm vào ngực Mai Quân Bích.

Đó chính là chuồng môn nhân phái Hoa Sơn Thái Bạch Thần Ông.

Tùng Linh Đạo Trưởng cũng hăm hở múa kiếm xông vào, trường kiếm hóa thành ba đóa kiếm hoa đâm vào ba chỗ huyệt đạo Mai Quân Bích.

Chàng tức giận Hừ một tiếng nói:

- Không ngờ chuồng môn nhân của Hoa Sơn và Thanh Thành vốn võ ngược tự cho mình danh môn chính phái chẳng qua chỉ là đồ vô sỉ!

Tùng Linh Đạo Trưởng rít lên:

- Tiểu tử! Người chủ ai là đồ vô sỉ?

Thái Bạch Thần Ông quát lên:

- Đạo huynh không cần phải lăm lờ với tiểu tử cuồng ngạo đó làm gì vô ích. Cứ thật hấn đi rồi sẽ nói.

Miệng nói nhưng tay vẫn tăng cường công kích, vừa xong câu đã xuất ra liên tiếp mười ba kiếm!

Đó chính là võ học trấn sơn bất truyền của phái Hoa Sơn có tên là Canh Tân Thập Tam Thức.

Trong rừng đêm tối om, ánh kiếm lóe lên nhìn hoa cả mắt.

Tùng Linh Đạo Trưởng cũng thi triển tuyệt học của phái Thanh Thành kết hợp với Thái Bạch Thần Ông tấn công như vũ bão.

Kiểm thuật của cả hai phái Hoa Sơn và Thanh Thành nổi danh trong thiên hạ võ lâm mấy trăm năm, hai vị chuồng môn nhân cùng phối hợp nhau xuất hết công lực và võ học, uy lực thế nào không nói cũng biết.

Nên biết Hoa Sơn và Thanh Thành đều thuộc Cửu đại môn phái, chuồng môn nhân rất ít khi xuất thủ quá chiêu cùng người khác, đừng nói là liên thủ để đối phó với một người, đó là chuyện chưa từng có xưa nay.

Nếu gặp bất cứ một đối thủ nào khác, chỉ e vượt qua nổi hai đại cao thủ này vài chiêu là điều khó có khả năng.

Thế nhưng xung quanh Mai Quân Bích giống như có một bức tường thép ngăn cản, dù công thế của Thái Bạch Thần Ông và Tùng Linh Đạo Trưởng uy mãnh đến đâu, kiếm chiêu hiểm độc thế nào cũng không tài nào tiếp cận được!

Thái Bạch Thần Ông và Tùng Linh Đạo Trưởng đã xuất hết bản lĩnh sở học, hợp lực ra sức tấn công mấy chục chiêu mà vẫn không làm gì được đối phương, càng tức giận điên cuồng, không tiếc xuất chiêu sát thủ.

Mai Quân Bích một mình đối phó hai đại cao thủ, trước sau vẫn chỉ dùng Chuẩn Đề Kiếm Pháp hộ thân chứ không phản kích.

Tuy trong lòng phần nộ vì thấy hai cường môn nhân của danh môn chánh phái mà dùng thủ đoạn tì tiện vô sỉ tập kích rồi tới liền thủ lấy đông thắt ít, nhưng chàng vẫn không muốn đả thương họ, nghĩ thầm:

- Mình tới đây là theo lời ước của Thiết Quả Tiên lão tiền bối hợp lực với Cửu đại môn phái cùng tiêu diệt Cửu U Môn. Bây giờ kẻ thù chung của võ lâm còn chưa lộ diện mà đấu với đồng minh há chẳng trúng kế của địch?

Nghĩ thế chàng chỉ giữ kín môn hộ, không dùng tới Phật Tâm Huệ Kiếm để khống chế đối phương.

Qua vài chục chiêu, chàng không nén nổi giận dữ quát lên:

- Hai vị quên mất mình đến đây làm gì sao? Nếu không chịu thu kiếm, đừng trách tiểu sinh vô lễ!

Thái Bạch Thần Ông cười hắc hắc đáp:

- Tiểu tử chết đến nơi còn mở miệng nói ngông! Hắc Sâm Lâm này sẽ là chỗ táng thân ngươi!

Còn Tùng Linh Đạo Trưởng thì không nói gì, nhưng dốc toàn lực vào thanh kiếm tấn công vô cùng hung mãnh. Giữa lúc đó bỗng khu rừng bùng sáng! Có rất nhiều ngọn hồng đăng đều soi về phía ba người đang đánh nhau.

Đồng thời một tiếng quát của nữ nhân vang lên lạnh lạnh:

- Dừng tay!

Tiếp đó một nhân ảnh màu hồng vung kiếm lao tới sau lưng Thái Bạch Thần Ông và Tùng Linh Đạo Trưởng.

- A Di Đà Phật!

Sau tiếng niệm Phật, từ trên cây một bóng người màu xám lao xuống chặn đường nhân ảnh màu hồng, tay vung thiền trượng phang thẳng vào trường kiếm.

- Choang!

Sau cú tiếp chiêu, cả hai người cùng đáp xuống đấu trường, bấy giờ mới nhận ra một hồng y phụ nhân còn trẻ, rất xinh đẹp và một lão hòa thượng áo xám, đôi mày bạc trắng, cốt cách phi phàm.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>